

En historieberättare

Är du fortfarande vaken? Trots att solen har gått hem, stjärnorna blundat, staden somnat.

Om ja, i natt, har du lust att göra mig sällskap – en av många ensamma människor som också har gått vilse i den högljudda storstaden?

Jag ska plocka upp en stråle av månsken, använda den som pennan; doppa den i det bottenlösa mörkret och använder nattens färg som bläck för att viska en berättelse vid ditt öra, bara för dig. För dig, som vrider och vänder dig i sängen, som lyssnar på klockans visare, som läppjar på nattens ensamhet och ledsamhet.

Är du redo? Var vänlig att slut dina ögon för mig, och välkommen till min värld.

---

2 november 2019, lördag.

Det var tidigt på morgonen.

Gatorna sveptes av kall luft. Några vattenpölar hade frusit till is.

Reaskyltar på ljus syntes över allt, fast de flesta butikerna var stängda.

Det fanns knappt någon människa där ute, bara några fåglar vars ögon var fästa på lövens danssteg. Så småningom började gatorna fyllas med lite liv då morgontränare och mammor med barnvagn kom ut för att få frisk luft.

Det var en sådan här dag jag träffade henne.

Först märkte jag bara några suddiga silhuetter, som envist försökte stoppa de några få gående med sina flygblad.

Men tyvärr hade ingen stannat för dem. Alla skyndade sina steg, tittade likgiltigt bort.

Trots att jag tyckte lite synd om dem så hade de inte heller fångat min uppmärksamhet särskilt länge. Godtyckligt tog jag ut en bok från bokhyllan och började läsa.

En vanlig dag, som vanligt.

Tills hon knackade på min dörr och kom in i min lilla butik. Det var runt skymningen.

”Hej! Håller ni öppet idag?”

”Ja, ja. Välkommen in!”

Jag log vänligt mot henne. Hon gav ett stort leende tillbaka.

Vi pratade lite om vädret och annat, så föll allt i tystnad igen. Hon gick runt ett varv och stannade i litteraturavdelningen och tog ut en diktsamling.

År 2020

Jag höjde ögonbrynen.

Det var intressant att se en ung tjej som ville gå in i en bokaffär när alla hennes kollegor valde att gå in i en snabbmatsrestaurang. Dessutom har jag inte sett någon som har varit intresserad för den diktsamling som hon höll på att läsa nu, även om det inte fanns så många som har besökt min butik. Men en ensam själ var allt som intresserade mig.

”Gillar du dikter?”, frågade jag nyfiket.

”Ja,” hon tittade upp på mig medan hon viftade med diktsamlingen, ”men jag har faktiskt inte sett en sådan diktsamling någon annanstans, var kommer den ifrån? Jag känner bara till några dikter i den, min mamma har berättat för mig när jag var liten.”

”Jag översatte några kända dikter från mitt hemland och tryckte dem till en diktsamling, det är därför du inte kan hitta den någon annanstans”, förklarade jag, ”men det är jätteroligt att du känner till några av dem. Var kommer du ifrån?”

”Jag föddes här, men mina föräldrar var immigranter.”

Det var så vårt samtal inleddes.

Hon berättade för mig att hennes historia liknade många andra immigrantsbarns historia. Föräldrarna kom hit för att skapa ett bättre liv för sina barn. De hade inte så hög utbildning men slet för att hon skulle få gå på universitet. Men livet var alltid oförutsägbart. Kanske de slet för mycket, båda avled några månader innan hon fick antagningsbrevet från högskolan. Därefter arbetade hon samtidigt som hon studerade.

”Jag vill spara lite pengar för att besöka mina föräldrars hemland, mitt hemland också.” Hon betonade. ”Jag hade alltid velat prata med mina föräldrar om deras livshistoria, deras hemland, för att få lära känna dem ännu bättre. Jag trodde att jag skulle ha mycket tid på mig att göra det, jag trodde .....”

”Nu kan jag bara lära känna dem på det här sättet.”

”Det finns många saker i livet som man inte har kontroll över, det är därför man ska vara tacksam för det man har nu.”

”När man har en viss sak så ser man aldrig värdet i den. Men när man har förlorat den så kommer man inse hur mycket den betyder och hur ovärderlig den är.”

*****

Innan hon lämnade butiken gav jag diktsamlingen till henne.

”I utbyte mot din historia”, sa jag.

Hon tackade mig, och till sist frågade hon mig varför jag öppnade en bokaffär i en gömd vrå av staden.

”Du kan se mig som en historiesamlare. Jag vill lyssna på alla ensamma själars historia om de vill berätta.”

Hon log.

År 2020

Jag log.

Är du fortfarande vaken? Trots att solen har gått hem, stjärnorna blundat, staden somnat.

Om ja, så är du också en person med en historia.

En historia som bara kan hållas i dig själv,

som du låste in i ditt hjärta,

som dyker upp endast när du är ensam.

Ensam på natten,

som i natt.

Tittar ut genom fönstret. Gryningen närmar sig. En ny dag börjar snart.

God morgon till de som ska vakna och god natt till de som ska sova.